

hvem jeg har erkyndiget mig om, hvilken Forskel der er paa Opdyrkningen, naar Alen fjernes, og naar den ikke fjernes. Jeg har set, at det er et velsignelsesrigt Arbejde, men det er et haardt Arbejde, der ikke bringer Udbytte det første Aar og heller ikke det andet, først det tredje Aar kan man høste Udbytte. Men paa den anden Side, naar Arbejdet er gjort, er Jorden bleven, som den skal være og kan blive, og saa først har Hedeopdyrkningen fundet Sted paa den efter min Mening rette Maade. Burde Staten ikke støtte Folk, saaledes at de bleve i Stand til at ophugge Alen? Ligesom man har Præmier for vel dyrkede Huslodder, maatte man jo kunne erstatte Folk den Arbejdskraft, de anvende paa at ophugge Alen. Derved gøres Jorden jo bedre, det er til Gavn for Efterlægten. De Penge, Staten gav dertil, vilde komme ind igen, idet Landet blev i Stand til at ernære en større Befolkning og blev mere velhavende end nu. Jeg tror, at der her er noget at gøre, og henstiller til den ærede Landbrugsminister og Finansudvalget at tage Spørgsmaalet under Overvejelse.

Den ærede Indenrigsminister fremsatte en Udtalelse om de københavnske Skatteforhold, idet han lovede, at han vilde søge Oplysninger hos Københavns Kommunalbestyrelse, naar dennes finansielle Ledelse var kommen til Klarhed over Skattelovens Virkning, og saa fremlægge Forslag til Forandring af Københavns Skattelov. Jeg er glad ved denne Udtalelse. Det er jo et Spørgsmaal, som fra vor Side stadig har været fremdraget, og som vi ønskede løst i Forbindelse med de Skattelove, vi nu have, hvilket imidlertid ikke lykkedes. København trænger i høj Grad til en ny Skattelov, der baade kan fremkalde en retfærdigere Beskatning og samtidig sætte Kommunen i Stand til at udføre de Arbejder, den skal. København er jo i sine Skatteforhold indsnævret paa en Maade som ingen anden Kommune, idet den er bunden til en vis Indtægt og en vis bestemt Skatteprocent. Jeg tror at kunne sige, at Københavns finansielle Ledelse vistnok allerede har Klarhed over, hvorledes de ny Skattelove virke, og at den ærede Minister vil faa fyldestgørende Svar ved saa snart som muligt at stille den omtalte Forespørgsel. Jeg vil anmode om, at det ikke maa vare alt for længe, inden den kommer.

Jeg skal dernæst ganske kort omtale nogle grønlandske Forhold. Først den Koncession, som den ærede Ministers Forgænger har givet et Firma her i Byen. Jeg fremdrog denne Sag i Fjor, idet jeg

gjorde gældende, at en saadan Koncession, hvor der er Tale om saadanne store Rigdomme, som der muligvis kan findes i Grønland, i alt Fald bør gøres bekendt for Rigsdagen, saa man faar at vide, hvad den indeholder, hvor længe den gælder, hvad Afgift der skal svares. Men jeg havde ogsaa den Tanke, at det sikkert i mange Tilfælde vilde være urigtigt at give Koncessioner, og at Rigdomme deroppe lige saavel kunde udnyttes af Staten selv som af private. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) fremdrog Sagen forleden Dag og udtalte sig nærmest i den Retning, at Afgiften var for ringe, og at vedkommende Mand havde erhvervet sig Koncessionen paa en alt for lempelig Maade. Det kan godt være, at Betingelserne ere for lempelige, Staten kunde ganske sikkert faa noget mere ud af denne Koncession, der omfatter en Række af Metaller og næsten hele Grønland. Men Spørgsmaalet angaar ikke alene denne Side af Sagen, men ogsaa, hvorledes en saadan Koncession gives, og om der ikke nu, da vi have faaet et Venstreministerium, med Rette kan stilles Krav om, at Koncessionerne kun skulle gives paa den Maade, hvorpaa Venstre, da det stod som Opposition til Højre, forlangte, at de skulde gives. Jeg skal her henvise til en Diskussion, som fandt Sted her i Tinget i 1894. Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) var den Gang Venstres Ordfører i Sagen og beklagede sig over den Maade, hvorpaa Koncessionerne bleve givne oppe i Grønland. Det ærede Medlem udtalte den Gang, at man fra Finansudvalgets Side ønskede at fremtidig Koncessionerne i Grønland ikke burde gives, uden at der under en eller anden Form var blevet forhandlet med Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem mente, at det vilde være hensigtsmæssigt, om Lovgivningsmagten i sin Helhed fik Lov til at tale et Ord med. Der fandt en saglig Diskussion Sted mellem den daværende Indenrigsminister og den daværende Ordfører, under hvilken Ministeren gjorde en hel Del Vanskeligheder med Hensyn til at forelægge et saadant Spørgsmaal for Rigsdagen. Men det endte den Gang med, at den højtærede Ordfører erklærede det for slaaet fast, at Ministeren havde udtalt sin Beredvillighed til at konferere med Rigsdagen, eventuelt med Finansudvalget, om Koncessionen. Nu hører jeg af den højtærede Indenrigsminister, at Finansudvalget har haft denne Sag til Behandling. For saa vidt kunde man synes, at den Fordring var sket Fyldest